

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **BARTH - media, a. s.**, se sídlem Hůrka 1798, Pardubice, IČ 25256181, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, odbor pozemních komunikací a územního plánu**, se sídlem nábř. gen. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2011 čj. 470/2011-910-STSP/2

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 19. 8. 2011 čj. 470/2011-910-STSP/2 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru dopravy, silničního hospodářství a investic (dále jen krajský úřad nebo silniční správní úřad) ze dne 21. 1. 2010 č.j. ODSHI-4729/2010-Ky. Tímto rozhodnutím silniční správní úřad zamítl žádost žalobce podanou dne 16. 6. 2006 o povolení zřizování a provozování reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu silnice č. I/37 v úseku Chrudim - Medlešice.

Žalobce v první žalobní námitce uvádí, že žalovaný potvrdil rozhodnutí silničního správního úřadu, jehož výrok je nepřesný a neurčitý, rozhodnutí je nepřezkoumatelné a navíc

neobsahuje označení účastníků podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu. Žalobce v odvolání namítal, že výrokovou část považuje za nejasnou, protože v ní není uvedeno, co konkrétně silniční správní úřad nepovoluje, tedy jakých konkrétních reklamních zařízení se toto rozhodnutí týká. Ve výroku je dále za účastníka řízení označena osoba, která žalobce v řízení na základě plné moci pouze zastupovala.

Žalovaný k těmto odvolacím námitkám uvedl, že neshledává zásadní nedostatky ve výrokové části rozhodnutí silničního správního úřadu. Podle názoru žalovaného výrok řeší otázku, která je předmětem řízení s tím, že za výtku směřem k silničnímu správnímu úřadu stojí ta skutečnost, že ve výroku není konkrétně uvedeno, o které reklamní zařízení se v uvedeném úseku předmětné silnice jedná. Žalovaný dal žalobci zapravdu v tom, že prvoinstanční rozhodnutí shora uvedené vady má, ale nepovažuje je za takové, že by odůvodňovaly zrušení rozhodnutí krajského úřadu pro jeho rozpor s právními předpisy, ačkoliv podle názoru žalobce není pochyb o tom, že výrok rozhodnutí krajského úřadu je neurčitý a rozhodnutí díky tomu nepřezkoumatelné a neobsahuje předepsané náležitosti, což jsou jistě důvody pro zrušení předmětného rozhodnutí pro jeho rozpor s právními předpisy.

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítá, že rozhodnutí je z hlediska důvodů, které žalovaného k jeho vydání vedly, nepřezkoumatelné, protože není řádně odůvodněno, když z obsahu odůvodnění není zřejmé, jaké konkrétní důvody a úvahy ke konkrétnímu závěru žalovaného vedly. Žalobce v odvolání uplatnil námitku, že silniční správní úřad označuje Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Východočeského kraje, odbor služby dopravní policie Hradec Králové za dotčený orgán státní správy, aniž by uvedl skutečnosti, na základě kterých k tomuto závěru dospěl a aniž by přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč na základě stanoviska tohoto orgánu ze dne 7. 12. 2009 č.j. KRPH-113-34/ČJ-2009-0500DP nelze povolení ke zřízení a provozování reklamní zařízení vydat, neboť zejména chybí odkaz na ust. § 149 správního řádu.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k této námitce konstatuje, že silniční správní úřad se s podklady předloženými policejním orgánem vypořádal, a to včetně důvodů, které vedly k výroku krajského úřadu, tedy že bez nutného předchozího souhlasu policejního orgánu nelze k povolení k umístění a provozování reklamního zařízení vydat. Důvody, o které policejní orgán předmětný nesouhlas opírá, se žalovaný stejně jako silniční správní úřad vůbec nezabýval a opírá se pouze a jedině o tu skutečnost, že při absenci souhlasného stanoviska příslušného policejního orgánu nelze žádosti vyhovět.

Závěrem žalobce připomíná, že dne 4. 1. 2007 vydal žalovaný v této věci rozhodnutí č.j. 857/2006-120-STSP/2, které bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2009 č.j. 10 Ca 43/2007-41. Podle názoru žalobce žalovaný právní názor soudu vyslovený v tomto rozsudku nerespektoval a jeho nové rozhodnutí má stejné vady jako to, které soud dříve zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že s první žalobní námitkou nesouhlasí. Výrok rozhodnutí silničního správního úřadu je podle názoru žalovaného přesný a určitý a nevylučující možnost přezkoumání rozhodnutí dle jeho odůvodnění.

Ke druhé žalobní námitce žalovaný uvedl, že z dikce ust. § 31 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, je zřejmé, že reklamní zařízení v ochranných pásmech pozemních komunikací lze povolit a že silniční správní úřad podanou žádost žadatele posuzuje, avšak jeho rozhodnutí je vázáno mimo jiné na předchozí souhlas příslušného orgánu Policie České republiky. V případě předmětných reklamních zařízení silniční správní úřad vzhledem k tomu, že doba provozování reklamních

zařízení povolená předchozími rozhodnutími již skončila, postupoval jako při podání nové žádosti. Z důvodu neudělení předchozího souhlasu příslušným policejním orgánem postupoval silniční správní úřad podle § 149 odst. 3 správního řádu, podle kterého jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 16. 6. 2006 byla silničnímu správnímu úřadu doručena žádost žalobce o prodloužení platnosti rozhodnutí o umístění reklamních zařízení u silnice I/37 v úseku Chrudim - Medlešice, a to na 52,050 km, 52,125 km, 53,245 km a 53,414 km. Silniční správní úřad o žádosti nejprve rozhodl rozhodnutím ze dne 31. 8. 2006 č.j. ODSH-39291/2006-Ky. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 1. 2007 č.j. 857/2006-120- STSP/2 tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí silničního správního úřadu potvrdil. K žalobě žalobce bylo toto rozhodnutí žalovaného zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2009 č.j. 10 Ca 43/2007-41.

Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 30. 4. 2009 č.j. 857/2006-120- STSP/11 rozhodnutí silničního správního úřadu ze dne 31. 8. 2006 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Silniční správní úřad při novém projednání věci především vyžádal vyjádření příslušného policejního orgánu. K žádosti se vyjádřila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Východočeského kraje, odbor služby dopravní policie vyjádřením ze dne 7. 12. 2009 č.j. KRPH-113-34/ČJ-2009-0500DP. Toto stanovisko odkazuje obsah na nařízení Ministerstva vnitra č. 43/2008, kterým se definují jevy a okolnosti, které mohou jinak narušit provoz na pozemních komunikacích, uveřejněné ve věstníku Ministerstva vnitra, částka 65. S odkazem na toto nařízení příslušný policejní orgán uvedl k jednotlivým reklamním zařízením zjištěné skutečnosti, které podle citovaného nařízení znamenají, že nelze udělit souhlas se zřízením a provozováním reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu.

Na základě tohoto vyjádření vydal silniční správní úřad dne 21. 1. 2010 rozhodnutí č.j. ODSHI-4729/2010-Ky, kterým nepovolil zřízení a provozování reklamních zařízení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí silniční správní úřad poukázal na citované vyjádření policejního orgánů, zrekapituloval jeho podstatný obsah a uvedl, že souhlas policejního orgánu je pro vydání daného povolení nutný a bez jeho souhlasu nelze povolení vydat. Z těchto důvodů silniční správní úřad musel rozhodnout, jak je výše uvedeno.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uvádí, že z výroku nevyplývá, co silniční správní úřad konkrétně napadeným rozhodnutím nepovoluje. Výrok rozhodnutí je v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje řešení otázky, která je předmětem řízení a výrok je z tohoto hlediska nejednoznačný. Ve výroku je kromě toho za účastníka řízení označena osoba, která žalobce v řízení na základě plné moci pouze zastupuje, ačkoliv tato osoba postavení účastníka řízení nemá. Žalobce dále uvádí, že silniční správní úřad označil příslušný policejní orgán za nepostradatelný dotčený orgán státní správy, aniž by uvedl skutečnosti, na základě kterých k tomuto závěru dospěl a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč na základě tohoto vyjádření nelze povolení ke zřízení a provozování reklamních zařízení vydat a zejména chybí odkaz na ust. § 149 správního řádu. Žalobce má za to, že závazné stanovisko policejního orgánu není v souladu s právními předpisy, a proto podal u příslušného krajského soudu žalobu, kterou se domáhá jeho zrušení. Kopii této žaloby žalobce přikládá jako přílohu svého odvolání.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 8. 2011 č.j. 470/2011-910- STSP tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí silničního správního úřadu potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a k odvolacím námitkám uvedl, že neshledává zásadní nedostatky ve výrokové části rozhodnutí silničního správního úřadu. Uvedl nicméně, že za připomínku (výtku) směrem k silničnímu správnímu úřadu stojí ta skutečnost, že ve výroku není konkrétně uvedeno, o která reklamní zařízení se v uvedeném úseku silnice jedná a dále, že v seznamu účastníků řízení je nesprávně uveden i zástupce odvolatele.

Žalovaný dále uvedl, že v tomto typu správního řízení silniční správní úřad posuzuje jen souhlasy vlastníků dotčených nemovitostí a stanovisko dotčeného orgánu státní správy, kterým je v daném případě příslušný policejní orgán. Žalovaný konstatoval, že silniční správní úřad se s podklady, které předložil policejní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádal dostatečně, a to včetně důvodů, které vedly k výroku, tedy že bez nutného předchozího souhlasu policejního orgánu nelze povolení k umístění a provozování reklamního zařízení vydat.

Policejní orgán v této věci vydal nesouhlasné stanovisko. Silniční správní úřad měl ve svém rozhodnutí odkázat na ust. § 149 odst. 1 správního řádu, což neučinil. Podle § 149 odst. 3 správního řádu jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Souhlasné stanovisko policejního orgánu je nezbytnou součástí pro vydání požadovaného povolení. Ve stanovisku příslušného policejního orgánu bylo podrobně poukázáno na důvody, které znemožňují vydání souhlasného stanoviska. Při absenci souhlasného stanoviska příslušného policejního orgánu proto silničnímu správnímu úřadu nezbylo než rozhodnout tak, jak je ve výroku jeho rozhodnutí uvedeno.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

První žalobní námitka týkající se toho, že žalovaný se nevypořádal s údajnou nesrozumitelností prvoinstančního rozhodnutí, není důvodná.

Ve výroku rozhodnutí silničního správního úřadu je uvedeno, že „... na základě žádosti společnosti BARTH media a. s. (IČ: 25256181), se sídlem Hůrka 1798, 530 12 Pardubice - Dubina, kterou na základě plné moci ze dne 17. 12. 2009 zastupuje pan M.P., bytem U J. X, P., podané dne 16. 6. 2006, o povolení zřízení a provozování reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu silnice č. I/37 v úseku Chrudim – Medlešice, podle ustanovení § 31 odst. 1 zákona o PK nepovoluje“.

Silniční správní úřad výrok svého rozhodnutí mohl nepochybně formulovat lépe a podrobněji, podle názoru soudu je však i z použité formulace zcela jasné, o čem bylo rozhodováno a s jakým výsledkem. Skutečnost, že ve výroku rozhodnutí nejsou specifikovány pozemky, na nichž měla být reklamní zařízení umístěna, není podle názoru soudu takovou vadou, díky níž by výrok nebyl srozumitelný, neboť obsahuje explicitní odkaz na podanou žádost. Zamítá-li se individualizovaná konkrétní žádost, nemohou vzniknout žádné pochybnosti o tom, jaké účinky má výrok takového rozhodnutí mít. Žalobce obsah své žádosti

nepochybně znal a tím, že její obsah nebyl ve výroku rozhodnutí podrobněji zrekapitulován, nemohl být nijak zkrácen na svých právech.

Důvodná není ani výtky, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je za účastníka řízení označen zástupce žalobce. V části rozhodnutí označené nadpisem „účastníci řízení“ je uveden v první položce tento text: „*M.P., bytem U J. X, P., který na základě plné moci ze dne 17. 12. 2009 zastupuje společnost BARTH media, a.s ., se sídlem Hůrka 1798, 530 12 Pardubice*“. Z této formulace je tedy zcela jednoznačně zřejmé, že pan M.P. není označen za účastníka řízení, ale za zástupce účastníka řízení (žalobce) a výtky žalobce v tomto směru nejsou důvodné.

Soud přesto považuje za potřebné žalovanému do jisté míry vytknout rozpornost jeho postupu, jak se s obdobnými námitkami žalobce uplatněnými v odvolání vypořádal. Žalovaný totiž narozdíl od soudu shledal námitky žalobce víceméně za důvodné a v jím označených skutečnostech shledal vadu řízení, ve výroku jeho rozhodnutí se však tento závěr nijak neprojevil. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že prvoinstanční rozhodnutí silničního správního úřadu je formulováno vadně, měl na tuto skutečnost odpovídajícím způsobem reagovat. Soud souhlasí s žalovaným v tom, že tato vada neměla být důvodem pro zrušení rozhodnutí silničního správního úřadu, dospěl-li však žalovaný k závěru, že se o vadu jedná, bylo jeho povinností rozhodnutí silničního správního řádu změnit a tuto vadu odstranit.

Druhá žalobní námitka je důvodná.

Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích v *silničním ochranném pásmu lze povolit zřizování a provozování reklamních zařízení za podmínky, že reklamní zařízení nemohou být zaměněna s dopravními značkami nebo se světelnými signály nebo se zařízeními pro provozní informace nebo s dopravními zařízeními nebo nemohou oslnit uživatele dotčené pozemní komunikace nebo jinak narušit provoz na pozemních komunikacích. Povolení vydává příslušný silniční správní úřad po předchozím souhlasu*

a) vlastníka dotčené nemovitosti, na které má být reklamní zařízení zřizováno a provozováno,

b) Ministerstva vnitra, jde-li o silniční ochranné pásmo dálnice a rychlostní silnice,

c) příslušného orgánu Policie České republiky, jde-li o silniční ochranné pásmo silnice, s výjimkou rychlostní komunikace, a místní komunikace.

Jak správně uvedli silniční správní úřad i žalovaný ve svých rozhodnutích, nutnou podmínkou pro vydání žalobcem požadovaného povolení je tedy mj. předchozí souhlas příslušného policejního orgánu.

Podle § 149 odst. 1 správního řádu *závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.*

Příslušný policejní orgán má proto v tomto řízení postavení dotčeného orgánu. Tento závěr žalovaný ve svém rozhodnutí podrobně odůvodňuje a s jeho odůvodněním se lze v tomto směru beze zbytku ztotožnit. Ze správního spisu zcela jednoznačně vyplývá, že policejní orgán svůj předchozí souhlas odmítl udělit a vydání žalobcem požadovaného povolení tak bylo v prvním stupni vyloučeno.

Žalobce nicméně proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal odvolání, v němž uvedl, že podle jeho názoru není nesouhlasné závazné stanovisko vydané příslušným policejním

orgánem v souladu s právními předpisy a důvody specifikoval v samostatně podané žalobě, kterou proti tomuto stanovisku podal u Krajského soudu v Hradci Králové. Kopii této žaloby přitom žalobce k odvolání přiložil.

Podle § 149 odst. 4 správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.

Žalovaný však podle tohoto ustanovení nepostupoval, ač z odůvodnění jeho rozhodnutí zřetelně vyplývá, že si byl vědom toho, že vyjádření policejního orgánu má charakter závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu.

Žalobce v žalobě mj. namítá, že silniční správní úřad ani žalovaný se nezabývali důvody, o které policejní orgán opřel své nesouhlasné stanovisko. Tato námitka je ve vztahu k žalovanému důvodná. V pravomoci žalovaného pochopitelně není přezkoumávat důvody, které policejní orgán ve svém nesouhlasném stanovisku uvedl. Žalobcovo odvolání však zcela nepochybně směřovalo proti obsahu závazného stanoviska, a proto měl žalovaný postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu a obrátit se na Ministerstvo vnitra jako správní orgán nadřízený příslušnému policejnímu orgánu s žádostí o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska, které policejní orgán vydal.

Jestliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, čj. 5 As 56/2009-63, publikovaný pod č. 2167/2011 Sb. NSS).

Žalobce v podané žalobě sice výslovně nepoukazoval na povinnost žalovaného postupovat podle citovaného ustanovení, avšak soud tuto procesní vadu nemohl přehlédnout, neboť její existenci musel zjistit při přezkoumávání námítky žalobce, že se žalovaný vůbec nezabýval důvody uvedenými ve stanovisku policejního orgánu. Jinými slovy žalobce namítal, že mu bylo upřeno právo na vypořádání námítek, které vůči závaznému stanovisku vznesl a že mu tím vlastně bylo upřeno právo na faktické projednání jeho věci ve dvou instancích. Jak bylo shora uvedeno, správní řád skutečně dává žalobci právo na to, aby o důvodech, pro něž nebylo souhlasné stanovisko policejního orgánu vydáno, bylo rozhodnuto ve dvou instancích, a to procesním postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu. Toto právo žalobce však bylo v daném případě porušeno a námitka žalobce v tomto směru je tedy důvodná. Není povinností žalobce, aby své námítky vůči žalobou napadenému rozhodnutí přesně podřadil pod konkrétní zákonné ustanovení, neboť platí zásada „Iura novit curia“ (česky: Soud zná právo) a je tedy povinností soudu skutkově konkretizovaná tvrzení žalobce podrobit přezkumu podle relevantních a na věc dopadajících zákonných ustanovení. Z tohoto důvodu soud svým shora uvedeným právním názorem nepřekročil meze soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jak byly žalobcem vytyčeny v jeho včas uplatněných žalobních bodech.

Vyjadřovat se ke správnosti závazného stanoviska policejního orgánu by za této situace bylo předčasné, neboť bude nyní nutno, aby se k žalobcovým námitkám nejprve vyjádřilo Ministerstvo vnitra a teprve v případě, že jím bude původní stanovisko potvrzeno,

bude je moci přezkoumat správní soud na základě případně nově podané žaloby postupem podle § 75 odst. 2 s. ř. s.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč. Jiné náklady ze soudního spisu nevyplyvají a ani žalobce je neuplatňoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. března 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu